

Όποιος κατακρίνει τους άλλους, πέφτει στα ίδια σφάλματα

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

- Γέροντα, πώς συμβαίνει, όταν κατακρίνω μια αδελφή για κάποιο σφάλμα της, σε λίγο να κάνω κι εγώ το ίδιο σφάλμα;- Αν κατακρίνει κανείς τον άλλον για ένα σφάλμα του και δεν καταλάβει την πτώση του, ώστε να μετανοήσει, συνήθως πέφτει στο ίδιο σφάλμα, για να το καταλάβει. Ο Θεός δηλαδή από αγάπη επιτρέπει ο άνθρωπος να αντιγράψει την κατάσταση αυτού τον οποίο κατέκρινε.

Αν πεις λ.χ. ότι κάποιος είναι πλεονέκτης και δεν καταλάβεις ότι κατέκρινες, ο Θεός παίρνει τη Χάρη του και επιτρέπει να πέσεις κι εσύ στη πλεονεξία. Αρχίζεις τότε να μαζεύεις. Μέχρι να καταλάβεις τη πτώση σου και να ζητήσεις συγχώρεση από τον Θεό, θα λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι.

Για να σε βοηθήσω, θα σου πω κάτι από τον εαυτό μου. Όταν ήμουν στην Ιερά Μονή Στομίου, έμαθα για μια συμμαθήτριά μου από το Δημοτικό ότι είχε παραστρατήσει και έκανε ζημιά κάτω στην Κόνιτσα. Προσευχόμουν λοιπόν να τη φωτίσει ο Θεός να ανέβει στο μοναστήρι, για να της μιλήσω. Είχα ξεχωρίσει και μερικά κομμάτια περί μετανοίας από την Αγία Γραφή και από Πατερικά. Μια μέρα λοιπόν ήρθε με δύο άλλες γυναίκες. Μιλήσαμε και έδειξε ότι κατάλαβε. Στη

συνέχεια ερχόταν συχνά με το παιδί της και έφερνε κεριά, λάδι, λιβάνι για τον ναό. Μια φορά κάποιοι γνωστοί προσκυνητές από τη Κόνιτσα μου λένε: «Πάτερ, αυτή η γυναίκα υποκρίνεται. Εδώ φέρνει κεριά κα λιβάνι και κάτω συνεχίζει με τους αξιωματούχους».

Όταν ξαναήρθε, τη βρήκα στην εκκλησία να ασπάζεται τις εικόνες, και της έβαλα τις φωνές: «Φύγε από 'δώ, της είπα, έχεις βρωμίσει όλη την περιοχή!...». Η καημένη έφυγε κλαίγοντας. Δεν πέρασε πολύ ώρα και αισθάνθηκα μεγάλο σαρκικό πόλεμο. «Τι είναι αυτό; λέω. Ποτέ μου δεν είχα τέτοιο πειρασμό. Τι συμβαίνει;». Δεν μπορούσα να βρω την αιτία. Κάνω προσευχή, τα ίδια.

Οπότε παίρνω τον ανήφορο για την Γκαμήλα.«Καλύτερα να με φάνε οι αρκούδες», είπα. Προχώρησα αρκετά μέσα στο βουνό. Ο πειρασμός δεν υποχωρούσε. Βγάζω τότε ένα τσεκουράκι που είχα κρεμασμένο στη μέση μου και δίνω τρεις τσεκουριές στο πόδι μου, μήπως και με τον πόνο φύγει ο πειρασμός. Το παπούτσι γέμισε αίμα, αλλά τίποτε.

Σε μια στιγμή ήρθε στο νου μου εκείνη η γυναίκα και τα λόγια που της είχα πει. «Θεέ μου , είπα τότε, εγώ για λίγο έζησα αυτή την κόλαση και δεν μπορώ να την αντέξω, κι αυτή η ταλαίπωρη που ζει συνέχεια αυτήν την κόλαση!... Συγχώρεσέ με που την κατέκρινα». Αμέσως ένιωσα μια δροσιά θεϊκή και εξαφανίσθηκε ο πόλεμος. Βλέπεις τι κάνει η κατάκριση;

Βιβλίο: Πάθη και Αρετές -Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου

Πηγή: plus.google.com